

Tisková zpráva:

DIVADLO ROZMANITOSTÍ SE OTEVÍRÁ TEENAGERŮM!

JIŘÍ ONDRA: BEZ KECŮ A BEZ AUTORIT!

Divadelní inscenace o teenagerech a pro teenagery!

"Bez občanky, bez cenzury, bez keců a bez autorit!"

Divadlo Rozmanitostí se otevírá teenagerům! Jako první inscenační počín nového CLUBU 4TEEN uvede autorskou inscenaci Jiřího Ondry *Bez keců a bez autorit!*, která propojuje prvky činoherního, hudebního i výtvarného divadla. Divoká divadelní roadmovie mladého rebela, kterému při poznávání světa nechybí dostatek drzosti. Vydejte se na cestu denním i nočním městem společně s Brianem! A možná se v některých situacích, které ho potkají, i poznáte! Poprvé to můžete zkusit už ve středu 6. června, následně pak od 14. září.

Slovo k inscenaci:

Režisér Jiří Ondra připravil se svým souborem Divadla rozmanitostí novou inscenaci *Bez keců a bez autorit!* Při psaní svého vlastního scénáře se inspiroval v mnoha dílech, které pojednávají o vývoji teenagera, například v legendárním románu J. D. Salingerova *Kdo chytá v žitě*, ale i v dalších literárních i filmových teenage manifestech.

Takový teenager, v tomto případě Brian (hraný Václavem Hoskovcem), teprve poznává svět, ohledává jeho možnosti a hledá svoje místo v něm. Je samozřejmé, že takového hrdinu přitom potká celá řada příjemných, úsměvných či humorných, ale také velmi nepříjemných situací, které by opět raději rychle zapomněl. Ale to patří k životu – však Brian teprve nabírá své první životní zkušenosti.

Brian vyrůstá bez otce jen s matkou a se svojí autistickou sestrou, má problémy s prospěchem ve škole. Jednoho dne se rozhodne, že se domů nevrátí a zůstane ve městě. A pojme to

ve velkém! Projede se taxíkem, objedná si pokoj v hotelu... a je také na cestě k prvním sexuálníм zážitkům. Ve svých představách touží po Sally, jenže ta tančí se všemi. Ale pak potká Elu, a ta je docela ostrá! Ukrást auto? Žádný problém!

Inscenace bez obalu zobrazuje svět teenagerů, přičemž se režisér a herci snaží svým teenagerům na jevišti porozumět a přistupovat k jejich životu s nadhledem. Samozřejmě se snaží také zaujmout působivou hudebně-činoherní divadelní formou, ve které nechybí výtvarné prvky a velké množství projekcí, které diváka ještě více vtáhnou do děje! Vše se odehrává v ostrém tempu! Jednotlivé scény jsou svižné, struktura inscenace je klipovitá, jako jsou záblesky ze života Briana.

Zdeněk Janál, dramaturg

“Život je boj o holé přežití, zvlášt’ když máš před sebou divnou budoucnost, divná pravidla, divný rodiče, divnou školu, divný učitele a divný kamarády. A utéct se dá asi tak kam??? Život miluju takový jaký je, a ne takový, jaký mi řekli, že je! Hawk!”

CLUB 4TEENS

Nová dramaturgická linie Divadla rozmanitostí, která je určená především divákům ve věkové kategorii 13+. Jak už název napovídá, tato repertoárová řada si klade za cíl oslovit hlavně studenty 2. stupně základních škol a studenty středních škol a učilišť s přesahem k dospělému večernímu divákovi. V rámci CLUBU 4TEENS hodlá Divadlo rozmanitostí uvést každoročně titul, který je svým tématem i zpracováním blízký teenagerům a divákům mladým nejenom věkem.

Divadlo pro teenagery (theater for youth) zažívá v Evropě velkou obrodu, ale v České republice je stále dost opomíjeno, přestože se jedná o poměrně rozsáhlou diváckou skupinu. Naplnit její nároky a očekávání je pro tvůrce velkou výzvou a zodpovědností zároveň, neboť se jedná o publikum velmi citlivé na jakoukoli divadelní faleš či neaktuálnost. Na druhou stranu, v případě úspěšného oslovení divadlem (uměním) v teenagerovském věku, vzniká často dlouhodobé zaujetí a vztah ke kultuře.

Přestože těžiště naší tvorby spočívá nadále především v inscenování pro nejmenší diváky, Rozmáňo se chce s novou sezónou v roce 2018 více otevřít starším dětem a mládeži a využít k tomu potenciálu svého “omlazeného” souboru. Rádi bychom rozšířili komunikaci se školami a pedagogy na Mostecku, jejichž pohled může být důležitý při výběru titulu a témat, kterými bychom chtěli studenty oslovit.

Jiří Ondra, režisér

Jiří Ondra:

BEZ KECŮ A BEZ AUTORIT!

Režie: Jiří Ondra

Scéna: Tomáš Nedvěd

Kostýmy: Jarmila Nedvědová, Alena Zimmermannová, Jana Vacková

Hudba: Tomáš Alferi, Václav Hoskovec

Projekce: Jiří Ondra

Dramaturgická spolupráce: Zdeněk Janál

Osoby a obsazení:

Brian_____Václav Hoskovec

Ela_____Ema Turnová j. h.

Sunny, Snová prostitutka, Matka Ely, Kaneová____Kamila Raková

Taxikář, Kane, Eddie, Dave_____Pavel Zikmund

Prostitutka, Matka Briana_____Jitka Raková

Hana_____Tereza Karásková

Muzikant (klávesy)_____Tomáš Alferi

Muzikant (bicí)_____Pavel Hendrych

Premiéra: v pátek 14. září 2018 od 17.00 v Divadle rozmanitostí

Nejbližší reprízy: pondělí 24. září 2018 od 9.00 a 10.30 hodin, středa
22. října 2018 od 9.00

Doporučená věková hranice inscenace: 14+

“SNAŽÍM SE DÍVAT NESENTIMENTÁLNĚ, SRDEČNĚ, BEZ OBALU A S NADHLEDEM”, říká režisér inscenace *Bez keců a bez autorit!* JIŘÍ ONDRA

Nová inscenace *Bez keců a bez autorit!* je první inscenací Divadla rozmanitostí v dlouhodobém projektu CLUB 4TEEN. Co si ty sám od tohoto dlouhodobého projektu slibuješ, jak by se podle tvých představ měl rozvíjet?

Měl by to být projekt zacílený na diváky od náctiletých výše. Je to publikum, které je u nás kulturně (nejen divadelně) stále velmi opomíjené, přestože jinde v Evropě zažívá tzv. “Youth Theatre”, tedy divadlo pro mládež, velký rozmach. Píší se hry, romány, pořádají se festivaly. Inspirujeme se především Velkou Británií, Německem a Francií, kde takové divadlo cíleně rozvíjejí. Chceme v Divadle rozmanitostí sledovat kvalitní texty, které se píší, případně vytvářet texty vlastní a věnovat se autorskému divadlu s tematikou, která bude blízká divákům mladým nejen věkem.

Kde se v tobě jako v režisérovi bere vlastně to puzení a touha realizovat divadelní inscenace určené pro mládež. Co tě na tomto poslání jako tvůrce láká?

V minulosti jsem se, krom jiného, věnoval téměř pět let dramaterapii s teenagery v diagnostických ústavech a dětských domovech. Je to asi podobný druh adrenalinu. Moje dramaterapeutická “cílovka” byli právě pubertáči. Bavilo mě to, protože jejich odezva byla okamžitá a intenzivní, ať už v pozitivním nebo negativním smyslu.

V divadle je velká šance inspirovat, objevovat skryté, vyvolávat diskusi, pojmenovat nebo rozvíjet názor člověka, který je téměř nebo zcela dospělý, vést s ním dialog na tvůrčím základě. Toto ovšem očekávám od divadla a kultury jako takové, bez ohledu na to, zda je dílo tvořeno takzvaně pro mládež nebo takzvaně pro dospělé.

Které inspirační zdroje jsi ve své autorské inscenaci *Bez keců a bez autorit!* využil? Jaké odkazy by v ní bystrý divák mohl rozeznat?

Prvotní inspirací byl legendární román J. D. Salingera *Kdo chytá v žitě*, který je třeba brát s rezervou, vzhledem k době vzniku a z hlediska nějaké autenticity. Inspirovaly mě hlavně různé teenage manifesty, hudba, knihy a filmy s tematikou dospívající mládeže napříč lety. Například: *Zmatky chovance Törlesse* (R. Musil), *Století ryb* (Ö. von Horváth), *Zimní bitva* (J. C. Mourlevat), *Medorek* (P. Placák), *The End Of The F...ing World* (seriál), *Smrt superhrdiny* (I. Fitzgibbon - film) atd. Ale jde v podstatě o původní hru, jejíž podoba se dotvářela během zkoušení.

Pokoušíš se reflektovat i nějakou zkušenost přímo mostecké mládeže, pro kterou se inscenace bude hrát především? Mají diváci šanci se s inscenací a jejími postavami nějak identifikovat?

Nevím, jestli se dá mluvit o nějaké obecné zkušenosti mládeže, ať už pražské nebo mostecké. Mezi mládeží se pohybuju dost často. V Praze pomáhám jedné skupině teenagerů s jejich autorskou divadelní tvorbou. Životní témata teenagerů budou, myslím si, dost podobná. Rozdíl vidím asi v tom, že v Mostě se pro tuhle věkovou skupinu dělá ještě větší NIC, než v Praze, takže je, myslím, na čase pokusit se to změnit. V naší inscenaci reflektujeme spíše mostecké prostředí (v obrazové rovině), přestože se může odehrávat v podstatě v jakémkoliv městě. Ale některá místa v inscenaci diváci asi poznají. Věříme, že se diváci mohou s postavami naší hry identifikovat jak na základě témat, která postavy řeší, tak i na základě věku. Především ústřední dvojice herců je v jednom případě téměř a ve druhém zcela v teenagerovském věku.

V anotaci píšeš, že se jedná o divokou jízdu mladého rebela. Jaký tvůj rebel Brian je? A jak mu osobně rozumíš?

Rozumím mu na základě vlastní zkušenosti. Tím netvrdím, že jsem byl mladý rebel, ale pocity lidí, kterým začne být jejich město a okolí se vším všudy poněkud těsné a směřují mimoděk i cíleně do průšvihů, jsou asi dost podobné. Je jen otázka, jak moc se to u koho vyhrotí a koho to opustí nebo ne. A jestli tzv. "zkušenost" dospělých může být vždy užitečná. Snažím se na to dívat nesentimentálně, srdečně, bez obalu a s nadhledem.

Myslíš, že takových rebelů je v dnešní době hodně?

Osobně si myslím, že rebelů z přesvědčení moc nebude. Ale individualistů z nutnosti asi ano. Ani Briana úplně nevnímám jako rebela ze zásady. Spíš je svůj, takový, jaký je a z různých důvodů se na něj nabalují další a další extrémní zážitky, které ho vedou někam, kam možná ani nechce, přestože se vydává dobrovolně jejich směrem. Daleko cílevědomější mi přijde jeho samozvaná partnerka Ela.

Jak vůbec inscenace vznikala? Měl jsi hned první zkoušce hotový text a věděl jsi, kudy se inscenace bude ubírat?

Kudy se bude ubírat, jsem tušil, text z velké části vznikl až během zkoušek. Hodně věcí ovlivňují herci a jejich osobnosti. Vlastně skoro všechny. Je to můj dost častý postup.

Inscenace se skládá z mnoha složek – kromě herecké složky je patrné propojování hraných situací s hudební složkou, zpěvem, také s projekcemi nebo s využitím meotaru, který promítá naživo utvářené obrazy apod. Je tento inscenační způsob tvým přirozeným režijním stylem, který se snažíš rozvíjet?

Dá se říct, že ano. Pro mě je vždycky důležité propojení všech výše zmíněných složek. V tomto směru a v přístupu k divadelní tvorbě nerozlišuju mezi divadlem pro děti, mládež nebo dospělé.

Rozhovor připravil Zdeněk Janál

NENUDIT A NEMORALIZOVAT!

"Pokud divadlo mladého člověka osloví, probouzí to v něm další zájem o kulturu."

Rozhovor s TOMÁŠEM ALFERIM, uměleckým šéfem Divadla rozmanitostí

V Divadle rozmanitostí jste se rozhodli založit nový dlouhodobý projekt CLUB 4TEEN. O co v něm především půjde a co vás k jeho založení vlastně vedlo?

Chceme se pokusit oslovit skupinu 13+. Plány jsme měli již dříve, ale teprve současné složení uměleckého souboru nám umožňuje tuto myšlenku realizovat. Nejen u nás, ale obecně je tato skupina v divadelní tvorbě relativně opomíjena. Chceme s určitou pravidelností předvádět inscenace nazírané z úhlu pohledu mladého člověka v tomto věku, a to za využití výrazových prostředků, které jsou vlastní našemu způsobu tvorby.

Dá se nějak koncepčně vůbec propojit vaše tvorba pro děti a následně pro mládež v jeden celek tak, že divák je vámi postupně veden, vy na něj působíte, ovlivňujete ho a zároveň zajímáte vy jeho v každém věku?

Naši tvorbu obecně propojuje vize a způsob inscenování. V dramaturgii pro děti se snažíme nabízet

víc, než je obecná nepřesná představa o tvorbě pro děti. K nim přistupujeme jako k člověku, který se pohybuje a vyvíjí ve světě ne zrovna ideálním z hlediska společenských a mravních hodnot. Na jeviště nepokrytecky předkládáme emoce, se kterými se běžně setkává a ačkoliv hlavním smyslem je pobavit, vtáhnout, okouzlit, tu se vedle radosti objeví smutek, vedle hrdinství strach, vedle smíchu i lehké mrazení. Využíváme hodně hudební a výtvarnou řeč jako způsob jisté komunikace, a to je myslím charakteristické pro všechny inscenace, právě v tom spatřuji tu koncepční propojenost. Zdali diváka zajímáme v každém věku, to nevím, každopádně jsem přesvědčen, že pokud se někoho divadlo dotkne a osloví, probudí a živí to v něm další zájem o kulturu. O konečných důsledcích a smyslu tohoto procesu pro společnost se už myslím nemusím rozepisovat.

Lze vývoj člověka od dítěte po dospělého nějak charakterizovat z hlediska divadla či z hlediska toho, co pro něj ve kterém věku hraje?

Zajímavá otázka, na kterou by se dalo mnohokrát zajímavě odpovědět. *(smích)* Rozepisovat se na toto téma by ale zabralo víc místa, než pojme celý tento rozhovor, proto pojďme raději dále.

Kdy naposledy Divadlo rozmanitostí hrálo pro mládež a ne jen pro děti?

Lovím z paměti, ale v minulosti to byla například recesistní studentská hříčka *K tabuli* (2001), *Cesta kolem světa za 80 minut* (2002), *Baron Prášil* (2003), *Fecht, pán termnot*, z poslední doby *Pozor děti, přijela k nám pout!*. Nicméně v tomto případě jde o tituly, které se nijak nevymykají z rámce běžné tvorby Rozmáňa. Jde v podstatě o "pohádky pro dospělé". V případě nově připravovaného titulu *Bez keců a bez autorit!* tvoříme něco, co se tomuto rámci vymyká. Ovšem pochopitelně za využití nám vlastních výrazových prostředků..

Je v tom pro divadelní tvůrce, zvláště pak pro herce nějaký zásadní rozdíl, jestli připravujete/hrajete inscenaci pro mládež nebo pro děti?

Z hlediska zkouškového procesu nikoliv. Nazkoušet mateřinku je kolikrát dokonce náročnější, než příprava výpravného titulu pro staršího diváka. Vzhledem k tomu, že hojně používáme loutky různého druhu, je loutková inscenace fyzicky více vyčerpávající, než leckteré činoherní představení, to jsem si vyzkoušel sám na sobě. *(smích)* Naším cílem je pobavit, vtáhnout, zaujmout, hlavně nenudit a nemoralizovat. Otázky předkládáme, ale necháváme nezodpovězené...

Máte již vytipovaná témata do budoucna na příští inscenace, kterými byste se v tomto projektu chtěli zabýbat?

Okruh témat máme, ale konkrétní výběr a další způsob produkce je odvislý od reflexe připravované inscenace *Bez keců a bez autorit!*

Pro tento projekt CLUB 4TEEN počítáš především s režii kmenového režiséra Jiřího Ondry nebo plánuješ přizvat i hostující režiséry?

Je to dynamický proces, možné je cokoliv.

Rozhovor připravil Zdeněk Janál

"BRIAN JE MI BLÍZKÝ VE SVÉ DRZOSTI", říká představitel hlavní role Briana v inscenaci *Bez keců a bez autorit!* VÁCLAV HOSKOVEC

V inscenaci *Bez keců a bez autorit!* hraješ hlavní postavu Briana. Jaký je jeho svět?

Já ten svět zatím ještě objevuji, ale je to kluk, který nepochází z nejlepších rodinných poměrů. Myslím, že se snaží najít svůj cíl. Směr, kterým by se mohl v životě vydat. Má na spoustu věcí svůj názor. Někdy je ten názor mladistvý a naivní, ale jindy zcela oprávněný. V každém případě si za ním pevně stojí. Bohužel se kolem něho pohybují lidé, kteří jeho názorům spíše nenaslouchají a vykládají si je jako drzost a rebelství. Stejně jako každý mladík má touhu poznávat co nejvíce věcí. Okolní svět ale nevnímá moc racionálně. Spíše se nechá řídit emocemi. V tom, že se nakonec vydává na útěk, vidím i určitou odvahu. Jak se ale na své cestě zachová, na to se bude muset jít divák podívat na představení.

Je ti Brian svým chováním hodně blízký? Máte spolu něco společného?

Jak kdy. Někdy cítím, že bych se zachoval naprosto stejně, jak to má Brian napsané v textu. Blízký je mi asi zejména ve své drzosti a někdy až v nezdravém sebevědomí. V mnoha případech ale Brian dělá věci, ke kterým bych se nikdy neodvážil. Je hodně emoční, což je sice další pojící prvek, ale já si zachovávám o trochu více racionality. Myslím na důsledky svého jednání. Nikdy jsem nebyl v situaci, že bych musel před něčím utíkat a zajít přitom tak daleko jako Brian.

Jak jsi prožíval svoje stále ještě nedávné dospívání ty?

Já ho ještě stále prožívám. Ale život v cizím městě a tak nějak na vlastní pěst mi v tom hodně pomohl. Dokud je člověk student, tak je všechno jednodušší. Ale v momentě, kdy za vámi přestane stát nějaká instituce nebo rodiče a jste odkázáni sami na sebe, je všechno jinak. Nedá se to asi přesně popsat.

Je pro tebe jako pro herce práce na podobné inscenaci určené po mládež jiná nebo obcerstvující oproti běžnému repertoáru Divadla rozmanitostí určeného spíše pro menší děti?

Rozhodně je obcerstvující. Jsem rád, že jsem přišel do Divadla rozmanitostí právě v době, kdy prochází jistou změnou. Tvorba pro děti samozřejmě stále zůstává prioritou a já se jí věnuji rád. Už na škole jsem k ní inklinoval. A způsob, jak se v "Rozmáňu" na inscenacích pracuje, mě hodně baví. Ale jsem člověk, co ve své práci potřebuje různorodost. A díky uměleckému vedení divadla se mi jí dostává. Už první inscenace (*Pozor, děti, přijela k nám pouť*), kterou jsem zde zkoušel, byla určena spíše pro starší děti. Bylo to něco úplně nového a tak trochu revolučního, což jsem s nadšením uvítal. A když jsem zjistil, že budeme připravovat *Bez keců a bez autorit!*, byl jsem nadšený.

V Mostě jsi už přibližně rok. Jak ses za tu dobu sžil se souborem Divadla rozmanitostí a se samotným Mostem?

Ono to není jednoduché přijít do neznámého prostředí a do cizího města. Ze začátku jsem byl trochu ztracený. Všechno, co jsem znal, včetně mých kamarádů, zůstalo v Praze. A i když v Mostě bydlím jen napůl, trávím tady hodně času. Nastupoval jsem do divadla hned po škole. A jak to tak bývá, i přes snahu nabrat během studia co nejvíce zkušeností jsem se musel od svých nových kolegů hodně učit. Takže k tomu všemu jsem měl ještě pocit, že nic neumím a že tato práce možná není pro mě. Naštěstí mě lidé v souboru velmi brzy přijali mezi sebe. Minimálně z toho mám ten pocit. Pomohli mi se oklepat a nebát se mezi nimi být takový jaký jsem. Stále se od nich učím, ale s každým dnem získávám větší jistotu. On ten soubor je vlastně taková rodina - a já jsem moc rád, že můžu být její součástí.

Které inscenace, ve kterých zde hraješ, jsou tvojí srdeční záležitostí? Které hraješ nejraději?

Mezi mé nejoblíbenější inscenace patří *Pozor, děti, přijela k nám pouť!* a *Sindibádova*

dobrodružství, které obě režíroval Jiří Ondra. Ovšem má srdeční záležitost je *Pohádka na předpis*, kterou režíroval Jiří Jelínek. Dává mi možnost se pořádně "vyblbnout". Stále v ní objevuji něco nového a někdy se při hraní přistihnu, že se bavím tak, jako kdybych byl jedním z dětí, které se láme smíchem v hledišti.

Čeho bys chtěl jako herec v životě dosáhnout? Máš nějaké vytyčené cíle?

Zatím se snažím být dobrým hercem Divadla rozmanitostí. Získat dnes práci v tomto oboru není vůbec jednoduché, takže si toho velmi vážím. Již na škole jsem ale měl možnost účinkovat v několika filmech a seriálech. Rád bych v této oblasti dostal větší příležitost a mohl si zahrát nějakou větší roli. Ale co je můj hlavní a dlouhodobý cíl? Asi aby mě divadlo a muzika provázely po celý život a já nemusel dělat nějakou jinou práci, která by mě netěšila tak jako hraní.

Rozhovor připravil Zdeněk Janál

"ELA JE DRŇAČKA, KTERÁ SE NEBOJÍ NIČEHO. JE TO SPRÁVNÁ HOLKA!", říká o své roli Ely v inscenaci Bez keců a bez autorit! EMA TURNOVÁ

V inscenaci *Bez keců a bez autorit!* hraješ výraznou dívčí postavu – Elu. Co je pro ni charakteristické? Jak ji vnímáš?

Role Ely mě velmi zaujala. Je to něco nového. Nikdy jsem takovou roli nehrála. Ela je drsňáčka, která se nebojí ničeho. Je odhodlaná a ví, co chce. Nebaví ji poslouchat nebo skákat podle toho, jak kdo píská. Vše si určuje sama. Je to správná holka. Proto mě zpodobnění této role baví. Neklade si totiž skoro žádné meze. Tudíž mám prostor i pro vlastní představivost.

V inscenaci nejen hraješ, ale vzhledem k důrazu na hudební složku inscenace v ní také zpíváš. Je ti zpěv blízký? Jaké v něm máš zkušenosti?

No, jak bych to řekla... Nebyla jsem zpěvačka, nejsem zpěvačka a nikdy jí nebudu. Když jsem se dozvěděla, že mám v inscenaci zpívat, málem jsem zešilela a vůbec jsem do toho nechtěla jít. Díky skvělému hudebnímu skladateli Tomáši Alferimu se ale moje písnička dala do mé tóniny a postupem času ze mě opadával strach. Stále si ale myslím, že by se zpěv měl přenechat někomu, kdo to opravdu umí. Ale snažím se a začíná mě to bavit. Samozřejmě jsem měla ve škole hodiny zpěvu, ale při zkouškách ze zpěvu jsem se vždycky rozbřečela. Nebyla jsem si jistá a stále jsem si myslela, že jsem hrozná. Postupem času jsem začala strach ovládat a ve svém maturitním představení jsem měla závěrečnou písničku, na kterou jsem opravdu pyšná. Netušila jsem, že bych to zvládla. Uvidíme, jak to dopadne se zpěvem v *Bez keců a bez autorit!*

Letos jsi maturovala na Mezinárodní konzervatoři v Praze. Jak jsi dopadla?

Nakonec lépe, než jsem čekala. Vzhledem k tomu, že jsem vzala roli v této inscenaci, jsem neměla čas na učení. Týden před maturitou jsem se snažila na zkouškách alespoň trochu učit, ale myslela jsem si, že to nezvládnou a odmaturuji v září. Písemné maturity jsem v tu dobu již měla za sebou a u všech jsem uspěla. Chyběly už pouze maturity ústní. A nakonec jsem je udělala na výbornou.

Je toto zkoušení tvou první prací na profesionální scéně?

Co se týče divadla, tak ano. Předtím jsem natáčela pro německou produkci film *Sklářka* a jako malá jsem byla v pořadech pro Českou televizi, jako například: *Rodina a já*, *Kapitolky o havěti*, *Kluci*

v akci, Opera nás baví apod. Jsem velmi zvědavá, co mi divadlo přinese. Moc se na to těším.

Jak moc ti je Divadlo rozmanitostí blízké svým zaměřením?

Je to pro mě španělská vesnice. Studovala jsem čtyři roky činohru, s loutkami nebo s alternativním divadlem jsem se setkala pouze na seminářích či na pár hodinách ve škole. Ale nebráním se novým věcem a Divadlo rozmanitostí je pro mě naprosto novou a mile překvapivou zkušeností.

Měla jsi už dříve nějakou hereckou zkušenost s divadlem pro děti nebo pro mládež?

Ano, hrály jsme pohádku *Zlatovláska* na zámku v Mnichově Hradišti. Byla to však moje jediná zkušenost. Děti jsou podle mě nejvděčnější diváci a jsem moc ráda, že si můžu zkusit pro ně hrát.

Co tě při příchodu do tohoto divadla nejvíce příjemně překvapilo?

Moc se mi líbí divadelní prostory. Ocitla jsem se v herecké šatně, o které se mi mockrát zdálo, a přála jsem si v ní mít vlastní stůl s osvětleným zrcadlem. Tak snad ho brzy dostanu. Nejvíce mě však překvapil divadelní soubor. Hrozně jsem se bála, že mě nepřijme, budu pro něj vetřelcem a já se zde budu cítit ostrčená. Ale právě naopak se mi dostalo velmi milého přivítání, všichni jsou na mě moc hodní, jsou velmi ochotní. Vše předčilo má očekávání.

Navnadila tě tato práce s režisérem Jirkou Ondrou k nějaké další spolupráci s Divadlem rozmanitostí?

Ano, Jirka Ondra je skvělý režisér. Rozhodla jsem se díky této inscenaci přijmout zde angažmá. Tak uvidíme, jak to všechno dopadne...

Rozhovor připravil Zdeněk Janál